

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ
CAMERĂ PRELIMINARĂ

Încheierea nr. 143 /C

Dosar nr. 2212/1/2016

Cameră de Consiliu
Ședința din 20 septembrie 2016
Completul compus din:

Președinte - Ana Maria Dascălu
Judecător - Ștefan Pistol

Magistrat asistent – Valentina Cruceanu

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentat de procuror Simona Ricu.

Pe rol se află cauza penală având ca obiect contestațiile formulate de inculpații **Drăghici Mircea-Gheorghe, Oană Onela-Carmen, Catană Aida Petronela, Voicu Dumitru, Tarbă Mihai-Gheorghe, Secăreanu Dumitru, Ene Florea, Marin Ion, Luca Ion, Ibric Marian, Pătrașcu Gheorghe, Nicolescu Constantin, Andrei Nicolae, Matei Gheorghe, Rizea Florian, Dochinoiu Niculae, Ivan Vasile-Bebe și Cioflan Iulian**, precum și de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – **Direcția Națională Anticorupție**, privind pe inculpații **Cernătescu Gheorghe și Iatagan Constantin**, împotriva încheierii nr.287 din 06 aprilie 2016, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr. 4215/1/2015.

Dezbaterile au avut loc în ședința de cameră de consiliu din data de 06 septembrie 2016, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Înalta Curte a amânat pronunțarea la data de 20 septembrie 2016, dată la care, în aceeași compunere, a hotărât următoarele:

Î N A L T A C U R T E,

Deliberând asupra contestațiilor de față, în baza actelor și lucrărilor din dosar, constată următoarele:

organe specializate ale statului" din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) Cod procedură penală, este neconstituțională, precum și conținutul paragrafului 52 care prevede că decizia se aplică, în mod corespunzător, în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată, se constată că judecătorul de cameră preliminară a solicitat procurorului să precizeze organul care a pus în executare mandatul nr. 003068 din 15.08.2007 emis de Înalta Curte de Casație și Justiție (declasificat la data de 13.09.2010), prin care s-a autorizat interceptarea și înregistrarea comunicațiilor inculpatului Nicolescu Constantin, folosite ca mijloc de probă în prezenta cauză.

Prin adresa din 14 martie 2016 (f. 110, vol. 6, dosar ICCJ) transmisă de către Ministerul Public – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești, s-a comunicat faptul că organul împuternicit cu executarea mandatului 003068 emis de Înalta Curte de Casație și Justiție, la data de 15.08.2007, a fost Direcția Generală de Informații și Protecție Internă (DGIPI/DIPI), care prin mandatul menționat a fost autorizat să desfășoare categoriile de activități indicate în conținutul mandatului.

În considerentele încheierii contestate, Judecătorul de cameră preliminară a reținut că "Direcția Generală de Informații și Protecție Internă, în prezent Departamentul de Informații și Protecția Internă, este o structură specializată din cadrul Ministerului Afacerilor Interne cu atribuții de obținere, verificare, procesare, stocare, protecție și valorificare a informațiilor necesare asigurării ordinii publice, context în care poate pune în executare mandatele de supraveghere tehnică".

Înalta Curte apreciază că este corectă opinia exprimată de judecătorul de cameră preliminară, opinie pe care o împărtășește, astfel încât se constată că mandatul de supraveghere a fost pus în executare de lucrători specializați cu statut de polițiști, supuși rigorilor și specializărilor profesiei, astfel că efectuarea activității în aceste condiții nu contravine Deciziei nr. 51 din 16 februarie 2016 a Curții Constituționale.

Cu privire la contestația formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Înalta Curte constată că aceasta este întemeiată și va fi admisă, având în vedere considerentele ce vor fi expuse în cele ce urmează:

Potrivit art. 53 din Constituție, *exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) *Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să*

fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.

Potrivit art. 102 din C.proc.pen.:

(1) **probele obținute prin tortură, precum și probele derivate din acestea nu pot fi folosite în cadrul procesului penal.**

(2) **Probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal.**

(3) **Nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei.**

(4) **Probele derivate se exclud dacă au fost obținute în mod direct din probele obținute în mod nelegal și nu puteau fi obținute în alt mod.**

Potrivit art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, **orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.**

(2) **Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acesta este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora.**

Judecătorul de cameră preliminară a arătat în considerentele încheierii contestate că "excluderea probatoriului este consecința imposibilității evaluării necesității și proporționalității restrângerii exercițiului dreptului la viață privată. Implicite excluderea probelor este consecința aplicării principiilor legalității, loialității administrării probelor și egalității de arme. Principiul egalității de arme presupune realizarea unui just echilibru între apărare și acuzare și exprimă posibilitatea apărării de a susține cauza fără a se afla într-un net dezavantaj față de acuzare. Or, în cauză, părțile nu pot cunoaște nici în prezent ce a generat necesitatea interceptării în baza Legii siguranței naționale, mai ales că infracțiunile ce fac obiectul prezentei cauze nu sunt dintre cele enumerate de actul normativ în vigoare la data emiterii mandatului (art. 3 Legea nr. 51/1991)."

Cu privire la susținerile judecătorului de cameră preliminară, Înalta Curte constată că se impun a fi făcute următoarele precizări:

Alin. 2 al art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului prevede, așa cum s-a arătat anterior că **nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea dreptului la viață privată decât în măsura în care acesta este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională**, iar textul art. 53 din Constituție prevede că **exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale,.....etc.** De asemenea, dispozițiile art. 91¹ Cod procedură penală, forma în vigoare la momentul

înregistrării convorbirilor telefonice, reglementa condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, astfel :*Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare pot fi autorizate în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, în cazul unor alte infracțiuni grave ori al infracțiunilor care se săvârșesc prin mijloace de comunicare electronică.*

Art. 20 din legea terorismului prevede că amenințările la adresa securității naționale a României, prevăzute la art. 3 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, inclusiv faptele de terorism prevăzute în această lege, constituie temeiul legal pentru a se propune procurorului de către organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale, în cazuri justificate, să solicite autorizarea efectuării unor activități în scopul culegerii de informații, constând în: interceptarea și înregistrarea comunicațiilor, căutarea unor informații, documente sau înscrisuri pentru a căror obținere este necesar accesul într-un loc, la un obiect sau deschiderea unui obiect; ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui, extragerea informațiilor pe care acesta le conține, cât și înregistrarea, copierea sau obținerea de extrase prin orice procedee; instalarea de obiecte, întreținerea și ridicarea acestora din locurile în care au fost depuse.

Prin urmare, așa cum se arată chiar în Convenția Europeană a Drepturilor Omului, încălcarea dreptului la viață privată este admisă, dacă *este prevăzută de lege și constituie o măsură necesară pentru securitatea națională*. În speța de față, ambele condiții sunt îndeplinite, respectiv prevederea de lege (Constituția României, Codul de procedură penală și alte legi) și necesitatea măsurii pentru securitatea națională, întrucât interceptările și înregistrările comunicațiilor au fost obținute în baza mandatului nr. 003068 din 15.08.2007, legal emis de către un judecător competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție, în baza art.3 din Legea nr.51/1991 privind Siguranța Națională a României și art. 20-21 din Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, mandat care a autorizat interceptarea comunicațiilor inculpatului Nicolescu Constantin în perioada 15 08 2007 – 14 02 2008 (f. 67, vol. 3). Se constată, cu privire la acest mandat, că, perioada a fost înscrisă în actul de autorizare, procedeul investigativ a făcut parte dintre cele de care pot uza autoritățile responsabile în materia siguranței naționale, interceptările au fost efectuate de către un organ competent, respectiv DIPI, iar legea permitea folosirea

interceptărilor și înregistrărilor și în altă cauză penală, dacă erau îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 91² alin. 5 Cod procedură penală, forma în vigoare la momentul înregistrării convorbirilor telefonice.

În consecință, Înalta Curte constată că interceptările și înregistrările comunicațiilor obținute în baza mandatului nr. 003068 din 15.08.2007 sunt (și ar fi fost) legale, chiar dacă a fost (sau ar fi fost) încălcat dreptul la viață privată al inculpaților (ingerință permisă, așa cum s-a arătat în cele expuse mai sus); constatându-se și admitându-se acest lucru, atunci, cu atât mai mult se poate admite și faptul că aceste interceptări și înregistrări sunt legale chiar dacă este "*imposibilă evaluarea necesității și proporționalității restrângerii exercițiului dreptului la viață privată*", așa cum a susținut judecătorul de cameră preliminară, care, în mod nefondat, a dispus excluderea din materialul probator a interceptărilor și înregistrărilor comunicațiilor efectuate în baza mandatului mai sus menționat.

În considerentele încheierii contestate, s-au arătat următoarele: "*în procedura de cameră preliminară, judecătorul verifică îndeplinirea tuturor condițiilor prevăzute de lege pentru dispunerea interceptării: existența încheierii motivate și a mandatului subsecvent, respectarea normelor de competență și a suprapunerii înregistrării peste perioada inclusă în mandat, durata totală a înregistrărilor ori interceptărilor, indiciile ce susțineau necesitatea acestora, inclusiv incidența legii speciale (535/2004, 51/1991) față de situația inculpaților. În esență judecătorul de cameră preliminară verifică toate condițiile de fond și formă în care s-a emis autorizația de interceptare/mandatul de supraveghere tehnică, pentru a putea stabili respectarea exigențelor art. 53 din Constituție.*"

Dacă primele condiții de legalitate enumerate au putut fi verificate în baza autorizației declasificate existente în dosarul de urmărire penală, condițiile referitoare la incidența legii speciale, necesitatea și proporționalitatea restrângerii exercițiului dreptului nu puteau fi analizate decât în urma declasificării încheierii și cererii înaintate de Ministerul Public. Declasificările acestor acte nu poartă decât asupra unor date nerelevante analizei, cum sunt cele de stare civilă. Văzând limitele declasificării, exigențele art. 53 alin. 2 din Constituție și art. 8 și 13 din CEDO, necesitatea creării cadrului în care persoanele interesate să poată invoca interesul legitim și să obțină reparația suficientă, judecătorul de cameră preliminară constată că singurul remediu eficient pentru îndepărtarea calității de victimă în sensul Convenției este înlăturarea interceptărilor contestate din ansamblul probator."

Din considerentele expuse, Înalta Curte constată că ceea ce a l-a determinat pe judecătorul de cameră preliminară să înlăture interceptările din ansamblul probator a fost imposibilitatea în care s-a aflat acesta de a verifica "*condițiile referitoare la incidența legii speciale, necesitatea și proporționalitatea restrângerii exercițiului dreptului*". Însă, așa cum s-a susținut și în jurisprudența anterioară a Înaltei Curți

(Secția penală), necesitatea de a se face uz de legea specială a fost evaluată cu caracter definitiv anterior de judecătorul ce a pronunțat încheierea și a emis mandatul, opinie care este împărtășită și de completul investit cu soluționarea prezentei contestații, întrucât [acest judecător este singurul competent] a stabili dacă sunt sau nu îndeplinite condițiile pentru incidența legii speciale, dacă este necesară restrângerea exercițiului dreptului și dacă această restrângere este proporțională cu interesul urmărit.

Înalta Curte constată că în cauză nu sunt incidente dispozițiile art.102 din Codul de procedură penală, deoarece interceptările efectuate în cauză de către Direcția Generală de Informații și Protecție Internă (DIPI) nu au fost obținute prin tortură, și nici nu sunt probe derivate din acestea, ci prin punerea în aplicare a unui mandat de interceptare emis în puterea legii, de către un judecător al Înaltei Curți, competent în a emite mandate pe siguranță națională. De asemenea, în cauză nu sunt îndeplinite nici cerințele alineatului (2) al aceluiași text de lege, întrucât aceste interceptări nu au fost obținute în mod nelegal, așa cum s-a arătat în cele expuse anterior.

Principiul legalității în administrarea probelor presupune utilizarea exclusiv a mijloacelor de probă strict și limitativ prevăzute de lege și doar în condițiile prevăzute de aceasta, așa cum este și cazul în speța de față, iar atunci când se vorbește despre obținerea mijloacelor de probă în mod „nelegal”, cu încălcarea principiului loialității administrării probelor, se au în vedere probele obținute cu încălcarea dispozițiilor art. 101 Cod procedură penală, care prevăd că "este oprit a se întrebuița violențe, amenințări ori alte mijloace de constrângere, precum și promisiuni sau îndemnuri în scopul de a se obține probe", că "nu pot fi folosite metode sau tehnici de ascultare care afectează capacitatea persoanei de a-și aminti și de a relata în mod conștient și voluntar faptele care constituie obiectul probei..." sau că "este interzis organelor judiciare penale sau altor persoane care acționează pentru acestea să provoace o persoană să săvârșească ori să continue săvârșirea unei fapte penale, în scopul obținerii unei probe", avându-se în vedere, totodată, și alte situații în care devine ilegală obținerea unor mijloace de probă, cum ar fi o percheziție neautorizată, înregistrarea neautorizată a unei convorbiri telefonice etc., despre niciuna dintre aceste situații nefiind vorba, însă, în prezenta speță.

Cu toate acestea, judecătorul de cameră preliminară a exclus aceste probe, apreciind că "*excluderea probelor este consecința aplicării principiilor legalității, loialității administrării probelor*", însă, se impunea a fi avut în vedere, așa cum în mod corect a susținut procurorul în motivarea contestației formulate, argumentele acestuia fiind împărtășite de către instanța investită cu soluționarea contestației, că, "chiar dacă regula este că probele ilegal obținute trebuie să fie excluse, jurisprudența a admis, în unele situații, chiar și probe obținute ilegal, aceste situații devenind

veritabile excepții de la regulă.

Literatura de specialitate a grupat aceste excepții în patru categorii: excepția bunei credințe (și variații ale acesteia), situația în care era inevitabil ca proba să fie descoperită, situația în care proba se consideră că a fost "curățată" de ilegalitate și situația în care proba s-ar fi putut obține și din surse independente.

1. Excepția bunei credințe face ca probele să poată fi utilizate pentru obținerea unei condamnări, chiar dacă acestea au fost obținute ilegal, atâta timp cât eroarea sau greșeala nu aparține poliției, sau, în cazul în care aceasta aparține poliției, eroarea sau greșeala a fost una rezonabilă. Ceea ce contează este ca cei care au acționat să aibă o convingere rezonabilă, bazată pe elemente obiective că acționează de o manieră legală.

Excluderea probelor nu a fost lipsită de critici, atât în ceea ce privește diferitele modalități de aplicare, pe care le-a avut de-a lungul timpului, cât și însăși existența ei, raportat la utilitatea și echitatea ei. Criticile cele mai vehemente s-au referit, în general, la faptul că, prin aplicarea acesteia, activitatea de înfăptuire a justiției cade în plan secund, permițându-se unor persoane vinovate de săvârșirea unor infracțiuni să scape nepedepsite, cu consecința afectării imaginii justiției, care ar părea mai preocupată de încălcările, mai mari sau mici, ale legii, de către organele chemate să o aplice, decât de încălcările mult mai grave ale legii penale.

De asemenea, s-a arătat că actul de justiție ar avea de suferit, la nivel teoretic, atât în cazul în care o persoană vinovată nu ar fi condamnată, întrucât probele care o incriminau au fost excluse, cât și în cazul în care o persoană ar fi condamnată pe baza unor probe obținute prin încălcarea drepturilor sale. Având în vedere aceste aspecte, excluderea probelor trebuie să țină cont, într-un caz concret, de știrbirea cât mai mică a prestigiului justiției.

Curtea Europeană în jurisprudența sa a arătat o serie de factori de care trebuie să se țină cont în momentul în care se apelează la sancțiunea excluderii probelor respectiv: ce fel de probe au fost obținute, ce drept a fost încălcat; încălcarea a fost una de natură serioasă sau doar una tehnică, încălcarea a fost intenționată sau accidentală ori s-a acționat cu bună-credință; încălcarea a avut loc ca urmare a unei situații de urgență sau din cauza necesității; existau alte mijloace de investigare disponibile; probele ar fi putut fi obținute chiar dacă nu s-ar fi comis ilegalitatea; infracțiunea a fost una gravă; proba este un esențială pentru a putea obține condamnarea; există alte remedii în afara excluderii.

Potrivit doctrinei de specialitate, nu orice încălcare a unei prevederi legale atrage în mod automat excluderea probei administrate nelegal, ci doar acelea care reprezintă o încălcare substanțială și semnificativă, dacă prin aceasta se aduce atingere caracterului echitabil al procesului penal prin vătămarea drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, vătămare care să nu poate fi înlăturată altfel

decât prin excluderea probei, ori dacă această vătămare ar ridica un dubiu serios cu privire la fiabilitatea probei.

Tot literatura de specialitate a subliniat că nu trebuie să se dispună excluderea automată a probelor, ci este necesar să se analizeze dacă încălcarea are caracter substanțial și semnificativ și dacă aceasta, în împrejurările concrete ale cauzei, face ca menținerea mijlocului de probă astfel administrat să aducă atingere caracterului echitabil al procesului penal în ansamblu.

Totodată, judecătorul de cameră preliminară trebuie să evalueze necesitatea aplicării sancțiunii excluderii prin raportare la gravitatea încălcării drepturilor inculpaților, în procesul de administrare a probatoriului, la impactul pe care caracterul nelegal al probei îl poate avea cu privire la credibilitatea mijlocului de probă, precum și la importanța pe care mijlocul de probă o prezintă în susținerea acuzării".

Cu privire la argumentele judecătorului de cameră preliminară, respectiv acelea că *"excluderea probelor este consecința aplicării principiilor legalității, loialității administrării probelor și egalității de arme. Principiul egalității de arme presupune realizarea unui just echilibru între apărare și acuzare și exprimă posibilitatea apărării de a susține cauza fără a se afla într-un net dezavantaj față de acuzare. Or, în cauză, părțile nu pot cunoaște nici în prezent ce a generat necesitatea interceptării în baza Legii siguranței naționale..."*, Înalta Curte constată că nu sunt întemeiate aceste susțineri, principiul egalității de arme fiind respectat, între apărare și acuzare existând un just echilibru, în condițiile în care apărarea a avut posibilitatea de a susține cauza fără a se afla într-un "net dezavantaj față de acuzare".

În susținerea acestui considerent, Înalta Curte are în vedere faptul că, *în primul rând*, părțile nu pot avea acces la acest gen de informații, întrucât privesc securitatea națională, iar în conformitate cu art. 10 din Legea 51/1991, *"activitatea de informații pentru realizarea securității naționale are caracter secret de stat"*, iar potrivit alin. (2) al acestui articol: *"Informațiile din acest domeniu nu pot fi comunicate decât în condițiile Legii nr.51/1991"*. Potrivit dispozițiilor art. 11 alin.(1) lit.d) : *"Informații din domeniul securității naționale pot fi comunicate organelor de urmărire penală, când privesc săvârșirea unei infracțiuni"*.

Art. 12 alin. (1) din legea securității naționale prevede expres faptul că: *"Nicio persoană nu are dreptul să facă cunoscute activități secrete privind securitatea națională, prevalându-se de accesul neîngrădit la informații, de dreptul la difuzarea acestora și de libertatea de exprimare a opiniilor"*, iar, potrivit art. 21 alin. (1) din același act normativ: *"Datele și informațiile de interes pentru securitatea națională, rezultate din activitățile autorizate, dacă indică pregătirea sau săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, sunt reținute în scris și transmise organelor de urmărire penală, potrivit art. 61 din Codul de procedură penală, însoțite de mandatul emis*

pentru acestea, la care se adaugă propunerea de declasificare, după caz, totală sau în extras, potrivit legii, a mandatului. Convorbirile și/sau comunicările interceptate, redate în scris, și/sau imaginile înregistrate se transmit organelor de urmărire penală în integralitate, însoțite de conținutul digital original al acestora”.

Înalta Curte constată că mandatul nr. 003068 emis în cauză la data de 15.08.2007 a fost declasificat la data de 13.09.2010, iar informațiile în baza cărora s-a solicitat mandatul au un caracter clasificat și numai emitentul lui poate reaprecia asupra păstrării acestui caracter, cu consecința fie a menținerii sale, fie a declasificării, totale sau parțiale, a acestor informații.

Înalta Curte mai constată, însă, că, emitentul lor a apreciat asupra păstrării acestui caracter, motiv pentru care a procedat doar la o declasificare parțială a încheierii de autorizare a interceptării și înregistrării comunicațiilor convorbirilor în baza căreia s-a emis autorizația nr. 003068/15.08.2007 și a referatului prin care s-a solicitat măsura, mai exact doar a informațiilor cu privire la persoana care făcea obiect al mandatului, aceasta fiind, de altfel, și cerința judecătorului de cameră preliminară dispusă prin încheierea din data de 19 februarie 2016. Iar faptul că parte dintre informații și-au păstrat caracterul clasificat, aceasta nu echivalează cu o încălcare a dispozițiilor art 53 alin. (2) din Constituție și nici ale art. 8 din CEDO, dispoziții care au fost respectate, așa cum s-a arătat anterior.

În al doilea rând, așa cum în mod corect a susținut și procurorul în concluziile scrise depuse la dosar, opinia acestuia fiind împărtășită și de către Înalta Curte, menținerea caracterului strict secret al informațiilor privind îndeplinirea condițiilor legii speciale nu echivalează cu o imposibilitate *de plano* a instanței de judecată sau a apărătorilor inculpaților de a avea acces la acestea, cu respectarea Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate și a reglementărilor secundare din domeniu.

Înalta Curte constată că judecătorul de cameră preliminară a avut acces la aceste informațiile clasificate pe tot parcursul procedurii de cameră preliminară, așa cum prevăd dispozițiile art.2 alin.(1) și (3) din Regulamentul privind accesul judecătorilor, procurorilor și magistraților asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție la informații clasificate secret de stat și secret de serviciu, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.140 din 6 februarie 2014.

Având în vedere jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dar și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, se constată că și părțile, prin intermediul apărătorilor, pot avea acces la informațiile rămase clasificate, „secret de stat”, „secret de serviciu” după parcurgerea unei proceduri administrative de autorizare concretizată în emiterea certificatului special, O.R.N.I.S.S., după o verificare efectuată de autoritățile competente.

Înalta Curte constată, însă, că, în cauză, niciunul dintre apărătorii inculpaților

nu au făcut până în prezent o solicitare expresă de acces la informațiile rămase clasificate, care să fi fost avizată negativ de autoritatea emitentă a acestora, aceștia având, de altfel, posibilitatea de a obține și pe parcursul cercetării judecătorești un certificat O.R.N.I.S.S. care să le permită accesul la informațiile clasificate secret de stat.

Cu privire la *incidența în cauză a deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale a României (C.C.R.)*, a cărei aplicare inculpații au invocat-o, având în vedere, în primul rând, faptul că aceasta a fost publicată ulterior emiterii rechizitoriului din prezenta cauză, iar, în al doilea rând, că în procedura camerei prealabile nu se poate face o analiză a elementelor constitutive ale infracțiunii și nici nu se poate schimba încadrarea juridică dată faptelor de către procuror, Înalta Curte constată că această chestiune excede procedurii camerei preliminare, însă este posibilă invocarea ei și punere în discuția contradictorie a acuzării și apărării, în faza judecății pe fond.

Având în vedere toate aceste considerente, Înalta Curte va admite contestația formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție împotriva încheierii nr.287 din 06 aprilie 2016, pronunțată de Judecătorul de cameră preliminară în dosarul nr. 4215/1/2015.

Va desființa, în parte, încheierea contestată.

Va respinge, ca nefondate, cererile și excepțiile formulate de inculpații Drăghici Mircea Gheorghe, Oană Onela Carmen, Catană Aida Petronela, Cernătescu Gheorghe și Iatagan Constantin privind interceptările și înregistrările comunicațiilor efectuate în baza mandatului nr.003068 din 15 august 2007 emis de Înalta Curte de Casație și Justiție cu referire la rechizitoriul nr.95/P/2011 din 18 noiembrie 2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești.

Va menține restul dispozițiilor încheierii.

Va respinge, ca nefondate, contestațiile formulate de inculpații Ivan Vasile Bebe, Cioflan Iulian, Catană Aida Petronela, Voicu Dumitru, Tarbă Mihai Gheorghe, Secăreanu Dumitru, Ene Florea, Ibric Marian, Matei Gheorghe, Nicolescu Constantin, Andrei Nicolae, Oană Onela Carmen, Rizea Florian, Dochinoiu Niculaie, Pătrașcu Gheorghe, Marin Ion, Luca Ion și Drăghici Mircea Gheorghe împotriva aceleiași încheieri.

În temeiul art. 275 alin. 2 C.proc.pen., va obliga inculpații Marin Ion și Luca Ion la plata sumei de câte 330 lei, cheltuieli judiciare către stat.

În temeiul art. 275 alin. 2 C.proc.pen., va obliga inculpații Ivan Vasile Bebe, Cioflan Iulian, Catană Aida Petronela, Voicu Dumitru, Tarbă Mihai Gheorghe, Secăreanu Dumitru, Ene Florea, Ibric Marian, Matei Gheorghe, Nicolescu Constantin, Andrei Nicolae, Oană Onela Carmen, Rizea Florian, Dochinoiu Niculaie,

Pătrașcu Gheorghe și Drăghici Mircea Gheorghe la plata sumei de câte 235 lei cheltuieli judiciare către stat.

Onorariile pentru apărarea din oficiu a inculpaților Marin Ion și Luca Ion, în sumă de câte 130 lei, se vor plăti din fondul Ministerului Justiției.

Onorariile pentru apărarea din oficiu, până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 35 lei, pentru inculpații Ivan Vasile Bebe, Cioflan Iulian, Catană Aida Petronela, Voicu Dumitru, Tarbă Mihai Gheorghe, Secăreanu Dumitru, Ene Florea, Ibric Marian, Matei Gheorghe, Nicolescu Constantin, Andrei Nicolae, Oană Onela Carmen, Rizea Florian, Dochinoiu Niculaie, Pătrașcu Gheorghe și Drăghici Mircea Gheorghe, se vor plăti din fondul Ministerului Justiției.

Cheltuielile ocazionate de judecarea contestației Parchetului vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

Admite contestația formulată de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** împotriva încheierii nr.287 din 06 aprilie 2016, pronunțată de Judecătorul de cameră preliminară în dosarul nr. 4215/1/2015.

Desființează, în parte, încheierea contestată.

Respinge, ca nefondate, cererile și excepțiile formulate de inculpații **Drăghici Mircea Gheorghe, Oană Onela Carmen, Catană Aida Petronela, Cernătescu Gheorghe și Iatagan Constantin** privind interceptările și înregistrările comunicațiilor efectuate în baza mandatului nr.003068 din 15 august 2007 emis de Înalta Curte de Casație și Justiție cu referire la rechizitoriul nr.95/P/2011 din 18 noiembrie 2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești.

Mentține restul dispozițiilor încheierii.

Respinge, ca nefondate, contestațiile formulate de inculpații **Ivan Vasile Bebe, Cioflan Iulian, Catană Aida Petronela, Voicu Dumitru, Tarbă Mihai Gheorghe, Secăreanu Dumitru, Ene Florea, Ibric Marian, Matei Gheorghe, Nicolescu Constantin, Andrei Nicolae, Oană Onela Carmen, Rizea Florian, Dochinoiu Niculaie, Pătrașcu Gheorghe, Marin Ion, Luca Ion și Drăghici Mircea Gheorghe** împotriva aceleiași încheieri.

Obligă inculpații Marin Ion și Luca Ion la plata sumei de câte 330 lei, cheltuieli judiciare către stat.

Obligă inculpații Ivan Vasile Bebe, Cioflan Iulian, Catană Aida Petronela,